

РЕШЕНИЕ

№ 1795

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав**, в публично заседание на 29.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11358** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл.75,ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. М., [дата на раждане] , гражданин на А., чрез адв. Я. К. срещу Решение № 14985/19. 10. 2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила и целта на закона. Правят се възражения, че не са изяснени относимите факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост. Жалбоподателя посочва, че е напуснал страната по произход поради страх от преследване Иска се отмяна на решението и връщане на преписката за ново разглеждане и произнасяне, след всестранно изясняване на относимите факти и обстоятелства и анализ на актуалната обстановка в страната на произход в светлината на конкретно заявените факти.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Х., прави искане за оставяне в сила на обжалваното решение като правилно. Излага съображения, че в хода на съдебното производство не са представени доказателства, които да оборят изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне

на статут по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Представени са писмени бележки.
Прокурор от СГП не се явява.

От фактическа страна.

Административното производство е образувано по молба от 02.06.2023г. на РПЦ-гр.С., от Н. М., от мъжки пол, [дата на раждане] Г. в общ. П., А., гражданин на А., етническа принадлежност - узбек, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ 70028893116. Доколкото чужденецът не е представил оригинални документи удостоверяващи самоличността му, личните му данни са установени от административния орган, въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Н. М. е мотивирал молбата си за международна закрила с твърдението, че след като баща му се е пенсионирил и починал, властта е поискала от него да заеме длъжността на баща си и се е опасявал, поради настъпването на талибаните да не бъде принуден да се бие на тяхна страна или да попадне в затвора. Като допълнителна причина добавя и, че има голямо желание да се образова, но в родината си не е имал тази възможност.

В интервю с рег.№УП 12079/11.07.2023г. Н. М. разказва, че е роден и живял в провинция Ф., А.. По професия е бил шивач. Напуснал А. преди 2 години и 9 месеца, 2 години е прекарал в И., 9 месеца в Турция и след това е влязъл в България, навсякъде е пътувал нелегално. Само в България е подавал молба за закрила. Търди, че баща му е бил държавен служител, и че самият той не е имал отношения с политиката и властта. Споделя, че проблемите му във връзка с етническата му принадлежност на узбек са се състояли в това, че тогавашната власт е искала от него да поеме държавния пост на баща си, след като той се е пенсионирил и е починал. Въпросната длъжност се е състояла в това да държи в баланс отношенията между различните етноси в общината и, според молителя, тя е била отговорна и опасна. По думите на кандидат-бежанецът тогава ясно се е виждало, че талибаните „настъпват" и че са били на път да превземат и провинция Ф.. Разказва и че талибаните са принуждавали всеки, който е бил във връзка с предишната власт или да премине на тяхна страна, или да отиде в затвора. От страх да не се случи това и с него, той напуснал страната си. Допълва още че в А. не е имал възможност да се образова, понеже баща му не е имал финансова възможност да го праща на училище, понеже частните училища са били много скъпи, а държавните не са функционирали.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя .

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Приета е актуална справка за обществено – политическата ситуация в А. - л.98 от делото.

Приети са и документи л.104 от делото, предоставени от молителя с превод на български език, от които е видно, че срещу него има издадена заповед за арест, който документ не е бил разглеждан в хода на административното производство, но включените в него факти са част от възражения на молителя в хода на същото, като

подробно са изяснени и видно от стр.2 на решението е разгледан въпроса и за заплахите и притесненията която същия изпитва във връзка със семейната си принадлежност и обявеното преследване от властите.

Правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, от председателя на ДАБ при МС

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, но са допуснати съществени нарушения на административно -производствените правила и на материалния закон.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че той не е била лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. От жалбоподателя, в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, които да пораздат основателни опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно

наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

От събраните в хода на административното производство и в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод, че няма реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Видно от приетата по делото актуална справка за обстановката в А. няма въоръжен конфликт и военни действия, които да са тежка заплаха срещу живота или личността на гражданските лица, нито ескалация на насилие във връзка с такъв конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в А. се установява, че в държавата по произход на молителя няма конфликт, който да създава рискове за цивилните лица. следва да се вземе предвид, че една година след вземане на властта от талибаните, съите са обявили всеобща амнистия на всички, които са били свързани по някакъв начин с предишната власт. според настоящия съдебен състав, дори и да се приемат аргументите на молителя изложени в с.з. и по време на интервюто пред ДАБ, същия попада в групата на амнистираните, поради което и от правна гл.т. няма основание да се приеме нещо различно от това което ДАБ е приела в процесното

решение.

Липсват основания и за предоставяне на хуманитарен статут.

Съобразно твърдяното от жалбоподателя и при преценка на нейните действия, основанията за пребиваване в Република България са в обхвата на ЗЧРБ, а не на ЗУБ.

Спазено е изискването на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, при произнасяне по молбата за статут да се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Обсъдена е ситуацията в Авганистан в контекста на личната бежанска история на заявителя. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващата към датата на приключване на устните състезания е видно, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, в страната няма безогледно насилие, което да поставя в опасност живота и здравето на гражданите лица.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Авганистан към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. М., [дата на раждане], гражданин на А., чрез адв. Я. К. срещу Решение No 14985/19. 10. 2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: